

Arrest

nr. 180 995 van 19 januari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 14 juli 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 juni 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 29 juni 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 20 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANHALST, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 april 2009 komen verzoeker en zijn echtgenote België binnen en dienen een asielaanvraag in op dezelfde datum.

Op 16 september 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de beschermingsstatus. Bij arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 54 953 en 54 954 van 27 januari 2011

worden aan verzoeker en zijn echtgenote eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 30 april 2010 dienen verzoeker en zijn echtgenote een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 19 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 76 362 van 29 februari 2012 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 13 maart 2012 dienen verzoeker en zijn echtgenote een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 10 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Op 18 september 2012 dienen verzoeker en zijn echtgenote een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 5 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 13 december 2012 worden ten opzichte van verzoeker en zijn echtgenote bevelen genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Bij arresten van de Raad nr. 130 621 en nr. 130 620 van 30 september 2014 worden de beroepen tegen deze beslissingen verworpen.

Op 28 januari 2013 wordt de beslissing van 5 november 2012 ingetrokken.

Op 22 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing inzake de aanvraag van 18 september 2012, waarbij deze onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 106 196 van 1 juli 2013 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 22 februari 2013 neemt de gemachtigde t.a.v. verzoeker en zijn echtgenote een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13sexies). Bij arresten van de Raad met nr. 108 446 en nr. 108 447 van 22 augustus 2013 worden de beroepen tegen deze beslissingen verworpen.

Op 13 mei 2013 dienen verzoeker en zijn echtgenote een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 2 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard en worden ten opzichte van verzoeker en zijn echtgenote bevelen genomen om het grondgebied te verlaten.

Op 4 juli 2013 hebben verzoeker en zijn echtgenote een vijfde aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 12 augustus 2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 23 augustus 2013 worden de beslissingen van 2 juli 2013 ingetrokken.

Op 27 augustus 2013 neemt de gemachtigde, na vernietiging, een nieuwe beslissing dat de aanvraag van 18 september 2012 onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 123 010 van 24 april 2014 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 19 september 2013 neemt de gemachtigde, na intrekking, een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van 4 juli 2013 onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 123 012 van 24 april 2014 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 19 september 2013 worden ten opzichte van verzoeker en zijn echtgenote bevelen genomen om het grondgebied te verlaten. Bij arresten van de Raad nr. 123 008 en nr. 123 011 van 24 april 2014 worden de beroepen tegen deze beslissingen verworpen.

Op 13 november 2013 dienen verzoeker en zijn echtgenote een zesde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 10 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 15 april 2014 dienen verzoeker en zijn echtgenote een zevende aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 16 mei 2014 wordt beslist om de beslissing van 10 maart 2014 in te trekken.

Op 27 juni 2014 neemt de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvragen van 18 september 2012, 13 november 2013 en 15 april 2014 onontvankelijk worden verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 161 192 van 2 februari 2016 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 12 augustus 2014 dienen verzoeker en zijn echtgenote samen met andere familieleden, een achtste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 23 september 2014 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard en worden alle familieleden in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 29 september 2014 dienen verzoeker en zijn echtgenote een negende aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 21 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 12 augustus 2014 ongegrond wordt verklaard. De attesten van immatriculatie worden ingetrokken. Bij arrest van de Raad nr. 161 194 van 2 februari 2016 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 21 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing waarbij de aanvraag van 29 september 2014 onontvankelijk wordt verklaard in hoofde van verzoeker. Bij arrest van de Raad nr. 161 195 van 2 februari 2016 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 21 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing waarbij de aanvraag van 29 september 2014 onontvankelijk wordt verklaard in hoofde van zijn echtgenote. Bij arrest van de Raad nr. 161 193 van 2 februari 2016 wordt dit beroep verworpen.

Op 18 juni 2015 dient verzoekers echtgenote een tiende aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 17 juli 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 177 156.

Op 24 maart 2016 worden de aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 18 september 2012, 13 november 2013, 15 april 2014 en 29 september 2014 ongegrond verklaard ten aanzien van verzoeker. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 189 018.

Op 25 maart 2016 wordt de aanvraag van 15 april 2014 onontvankelijk verklaard ten aanzien van verzoekers echtgenote.

Op 25 maart 2016 worden ten opzichte van verzoeker en zijn echtgenote bevelen genomen om het grondgebied te verlaten. Het beroep tegen deze beslissingen is gekend onder de rolnr. 189 015 en nr. 189 016.

Op 29 juni 2016 worden verzoeker en zijn echtgenote aangetroffen in illegaal verblijf, er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 29 juni 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen waarbij aan verzoeker en zijn echtgenote bevelen worden gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). De beslissing in hoofde van verzoeker is de eerste bestreden beslissing:

“Aan de heer, die verklaart te heten:

(...)

Naam/nom: S.

Voornaam/prénom: M.

Geboortedatum/date de naissance: (...)1958

Geboorteplaats/lieu de naissance: M.

Nationaliteit/nationalité: Armenië

In voorkomend geval, en cas échéant, ALIAS: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1 :

X 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27 :

X Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

X Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

X artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Hij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend op 20/12/2012, 03/10/2013 en op 25/04/2016)

Betrokkene woont met zijn familie (vrouw: S. L., zoon: S. S. (OV6550159), schoondochter S.A. (OV6550159) en de drie minderjarige kinderen van de zoon) op hetzelfde adres. De hele familie is illegaal in het land. Betrokkene wordt met het oog op repatriëring in een gesloten centrum opgesloten teneinde de repatriëring te kunnen organiseren Hij krijgt de kans om samen met zijn partner S.L. terug te keren naar Armenië. De rest van de familie kon nog niet worden aangetroffen, de politie zal op 29/06/2016 en op 30/06/2016 nog proberen om de rest van de familie te arresteren. Mochten zij niet

worden aangetroffen, dan zullen zij per brief een uitnodiging te krijgen om zich te melden bij de politie. Aangezien er minderjarige kinderen aanwezig zijn, zullen zij worden opgesloten in een FITT-woning. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De volledige familiale cel kan zich dan in het herkomstland terug verenigen indien zij dit wensen.

Betrokkene diende maar liefst 9 verschillende aanvragen in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 (medische regularisatie). Al deze aanvragen werden negatief behandeld. Verschillende van de aanvragen zijn gebaseerd op de medische problemen van betrokkene zelf. Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat daarnaast geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In Armenië is een adequate behandeling mogelijk van de medische aandoening, deze is bovendien voldoende toegankelijk.

Bij zijn arrestatie door de politie van Izegem op 29/06/2016 verklaart betrokkene dat hij reeds 7 jaar en drie maanden' verblijft in België met zijn familie. Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 7 jaar en drie maanden in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

(...)

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend op 20/12/2012, 03/10/2013 en op 25/04/2016)

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene diende op 28/04/2009 een asielaanvraag in. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 16/09/2010. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RW ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 27/01/2011. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 13/12/2012) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene.

Betrokkene diende maar liefst 9 verschillende aanvragen in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 (medische regularisatie). Al deze aanvragen werden negatief behandeld.

- 30/04/2010: ontvankelijk maar ongegrond op 19/08/2011, betekend op 09/09/2011 -13/03/2012: onontvankelijk , betekend op 29/06/2016
- 18/09/2012, 13/11/2013, 15/04/2014 en 29/09/2014: ontvankelijk maar ongegrond op 24/03/2016 (betekend op 25/04/2016)
- 13/05/2013: onontvankelijk op 19/09/2013, betekend op 03/10/2013 samen met een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten

-12/08/2014: ontvankelijk maar ongegrond op 21/10/2014, betekend op 03/11/2014 -18/06/2015: onontvankelijk op 17/07/2015, betekend op 31/07/2015.

Verschillende van de aanvragen zijn gebaseerd op de medische problemen van betrokkene zelf. Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat daarnaast geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In Armenië is een adequate behandeling mogelijk van de medische aandoening, deze is bovendien voldoende toegankelijk.

Betrokkene woont met zijn familie (vrouw: S.L., zoon: S. S. (OV6550159), schoondochter S.A. (OV6550159) en de drie minderjarige kinderen van de zoon) op hetzelfde adres. De hele familie is illegaal in het land. Betrokkene wordt met het oog op repatriëring in een gesloten centrum opgesloten teneinde de repatriëring te kunnen organiseren. Hij krijgt de kans om samen met zijn partner S.L. terug te keren naar Armenië. De rest van de familie kon nog niet worden aangetroffen, de politie zal op 29/06/2016 en op 30/06/2016 nog proberen om de rest van de familie te arresteren. Mochten zij niet worden aangetroffen, dan zullen zij per brief een uitnodiging te krijgen om zich te melden bij de politie. Aangezien er minderjarige kinderen aanwezig zijn, zullen zij worden opgesloten in een FITT-woning. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De volledige familiale cel kan zich dan in het herkomstland terug verenigen indien zij dit wensen.

Bij zijn arrestatie door de politie van Izegem op 29/06/2016 verklaart betrokkene dat hij reeds '7 jaar en drie maanden' verblijft in België met zijn familie. Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 7 jaar en drie maanden in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene werd door de stad Izegem op 26/04/2016 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Bovendien werd betrokkene uitgenodigd op DVZ op 11/05/2015 om meer uitleg te krijgen over zijn situatie. Betrokkene en zijn familie kregen de kans om alsnog vrijwillig te vertrekken. Ze hebben deze kans echter niet gegrepen.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

(...)

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten :

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend op 20/12/2012, 03/10/2013 en op 25/04/2016)

Betrokkene werd nochtans door de stad Izegem op 26/04/2016 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene woont met zijn familie (vrouw: S. L., zoon: S. S. (OV6550159), schoondochter S. A. (OV6550159) en de drie minderjarige kinderen van de zoon) op hetzelfde adres. De hele familie is illegaal in het land. Betrokkene wordt met het oog op repatriëring in een gesloten centrum opgesloten teneinde de repatriëring te kunnen organiseren. Hij krijgt de kans om samen met zijn partner S. L. terug te keren naar Armenië. De rest van de familie kon nog niet worden aangetroffen, de politie zal op 29/06/2016 en op 30/06/2016 nog proberen om de rest van de familie te arresteren. Mochten zij niet worden aangetroffen, dan zullen zij per brief een uitnodiging te krijgen om zich te melden bij de politie. Aangezien er minderjarige kinderen aanwezig zijn, zullen zij worden opgesloten in een FITT-woning. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De volledige familiale cel kan zich dan in het herkomstland terug verenigen indien zij dit wensen.

Betrokkene diende maar liefst 9 verschillende aanvragen in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 (medische regularisatie). Al deze aanvragen werden negatief behandeld. Verschillende van de aanvragen zijn gebaseerd op de medische problemen van betrokkene zelf. Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat daarnaast geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In Armenië is een adequate behandeling mogelijk van de medische aandoening, deze is bovendien voldoende toegankelijk.

Bij zijn arrestatie door de politie van Izegem op 29/06/2016 verklaart betrokkene dat hij reeds 7 jaar en drie maanden' verblijft in België met zijn familie. Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 7 jaar en drie maanden in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

(...)"

Op 29 juni 2016 neemt de gemachtigde tevens inreisverboden ten opzichte van verzoeker en zijn echtgenote. Het inreisverbod genomen ten opzichte van verzoeker is de tweede bestreden beslissing:

"Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: S.

voornaam: M.

geboortedatum: (...)1958

geboorteplaats: M.

nationaliteit: Armenië

In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 29.06.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan do betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

X een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 20/12/2012, 03/10/2013 en op 25/04/2016. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene werd nochtans door de stad Izegem op 26/04/2016 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene diende, behalve een asielaanvraag, ook verschillende aanvragen tot medische regularisatie in (artikel 9ter van de wet van 15/12/1980).

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van DRIE jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Betrokkene woont met zijn familie (vrouw: S. L. zoon: S. S. (OV6550159), schoondochter S.A. (OV6550159) en de drie minderjarige kinderen van de zoon) op hetzelfde adres. De hele familie is illegaal in het land. Betrokkene wordt met het oog op repatriëring in een gesloten centrum opgesloten teneinde de repatriëring te kunnen organiseren. Hij krijgt de kans om samen met zijn partner S.L. terug te keren naar Armenië. De rest van de familie kon nog niet worden aangetroffen, de politie zal op 29/06/2016 en op 30/06/2016 nog proberen om de rest van de familie te arresteren. Mochten zij niet worden aangetroffen, dan zullen zij per brief een uitnodiging te krijgen om zich te melden bij de politie. Aangezien er minderjarige kinderen aanwezig zijn, zullen zij worden opgesloten in een FITT-woning. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De volledige familiale cel kan zich dan in het herkomstland terug verenigen indien zij dit wensen. Mocht de rest van de familie niet worden aangetroffen, dan staat het betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende DRIE jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen."

Het beroep tot nietigverklaring tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) en het inreisverbod (bijlage 13sexies) genomen ten opzichte van verzoekers echtgenote werd verworpen bij arrest nr. 179 848 van 20 december 2016.

Verzoeker en zijn echtgenote hebben elk een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingesteld tegen de bevelen (bijlages 13septies) genomen in hun hoofde. Bij arresten van de Raad nr. 171 265 en nr. 171 266 van 5 juli 2016 werden deze vorderingen verworpen.

Op 16 september 2016 worden verzoeker en zijn echtgenote gerepatrieerd.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”*.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft (bijlage 13septies)

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

Verzoeker werd gerepatrieerd op 16 september 2016. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 29 juni 2016 is uitgevoerd door de repatriëring van verzoeker op 16 september 2016 en de zaak is bijgevolg zonder voorwerp, waardoor verzoeker niet meer getuigt van het rechtens vereiste belang inzake het beroep tegen deze eerste bestreden beslissing.

Ter zitting stelt de advocaat van verzoeker dat het belang bestaat uit de vernietiging van het bevel door de Raad of indien het bestuur een andere beslissing neemt, hij stelt dat verzoeker niet de nodige zorgen ter plaatse kan bekomen, er is een schending van artikel 3 van het EVRM, verzoeker werd vroegtijdig uit het land gezet en het huidige bevel werd uitgevoerd zonder dat het beroep tegen een eerder bevel werd afgehandeld; er worden zaken uitgevoerd voordat men weet waarover het feitelijk gaat. Verzoeker is ernstig ziek en in de bijlage 13septies niet wordt vermeld aan welke vroegere bevelen geen gevolg werd gegeven.

Er wordt opgemerkt dat de omstandigheid dat een beroep werd ingesteld tegen een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, niet verhindert dat een bevel wordt uitgevoerd, gezien zulk beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen schorsende werking heeft. De overige uiteenzetting van verzoeker betreft zijn gezondheidstoestand en een onderdeel van een middel gericht tegen dit bevel, maar toont niet aan dat verzoeker nog een belang heeft bij het beroep. De eerste bestreden beslissing werd uitgevoerd, het beroep is zonder voorwerp, verzoeker getuigt niet meer van het rechtens vereiste belang bij het beroep.

De uiteenzetting ter zitting doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker niet meer getuigt van het rechtens vereiste belang bij het beroep dat zonder voorwerp is geworden wat de eerste bestreden beslissing betreft.

Het beroep is onontvankelijk wat de eerste bestreden beslissing (bijlage 13septies) betreft.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in de synthesesamenvatting volgende middelen aan tegen het inreisverbod:

“Wat de middelen betreft aangevoerd tegen de BIJLAGE 13 SEXIES –INREISVERBOD

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken beslist heeft:

« wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd »

« De beslissing tot verwijdering van 29.06.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod »

Dat betrokkene volgende middelen wenst aan te brengen tegen het INREISVERBOD van DRIE JAAR bij BIJLAGE 13 SEXIES :

(stukken 3)

24)-op punt 24 stelt betrokkene (art. 74/11 § 1, tweede lid - omdat vroegere beslissing niet uitgevoerd werd) :

Dat DVZ niet precies aangeeft welke vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, temeer gezien met deze onnauwkeurige en vage aanduiding van vroegere beslissing dan nog een uiterst lang inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd;

dat de formulering van DVZ te vaag, dat bijgevolg deze reden niet rechtsgeldig kan aangenomen worden;

In het punt 25) hierna is er sprake van drie bevelen het grondgebied te verlaten ontvangen op drie verschillende datums. Daarbij voegt DVZ : Deze vorige beslissingen tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Dit brengt serieuze twijfel over welke beslissing het gaat, zodoende kan betrokkene geen preciese tegenargumenten aanhalen;

25)-op punt 25 stelt betrokkene (drie bevelen het grondgebied te verlaten (BGV) : beslissingen niet uitgevoerd):

DVZ verwijst naar drie bevelen het grondgebied te verlaten ontvangen op 20/12/2012, 03/10/2013 en op 25/04/2016 om dus niet enkel een BIJLAGE 13 Septies af te leveren doch ook om een INREISVERBOD van drie jaar op te leggen - conform de BIJLAGE 13 sexies, en DVZ zegt dan deze beslissingen niet uitgevoerd werden;

Dat zoals reeds in de middelen aangehaald in de vorige rubriek aangaande de BIJLAGE 13 SEPTIES namelijk in punt 2 - dat deze argumenten van betrokkene hier uitdrukkelijk hernomen worden, namelijk:

-dat na de twee eerste BGV werden Attesten van immatriculatie afgeleverd;

-voor het derde BGV : er werd tijdig beroep ingediend bij de Raad dat nog hangend is ;

26)-op punt 26 stelt betrokkene (info van de Stad Izegem op 26.04.2016) :

Zoals vermeld in de punten 10 en 17 in de rubriek argumenten van verzoeker op de BIJLAGE 13 Septies;

27 - 28)-op de redenen in punten 27 en 28 van DVZ stelt betrokkene

(indiening asielaanvraag en 9ter aanvragen, hardnekkigheid van betrokkene —inreisverbod van drie jaar, geen specifieke omstandigheid voor minder dan drie jaar) :

Het is een recht om een asielaanvraag in te dienen voornamelijk dat er ernstige elementen voorhanden waren: dat het de asielinstanties zelf waren die betrokkene naar psycholoog/psychiater stuurden te wijten aan de in zijn verhaal aangehaalde gebeurtenissen met de oorlog in Karabach;

Zie attest psychologe van 08.07.2016 - bijlagen 17 -;

Wat de diverse aanvragen medische regularisatie volgens artikel 9ter betreft, dient dit gezien te worden in het verlengde van de asielaanvraag en werden deze ingediend te wijten aan wijzigende ernstige gezondheidsomstandigheden van betrokkene;

Feit dat deze zelfs gerechtvaardigd waren is dat er op diverse tijdstippen ontvankelijkheidsbeslissingen genomen werden en dat diverse attesten immatriculatie afgeleverd werden aan betrokkene en leden van zijn gezin;

Dat betrokkene zich om reden van afwezigheid van medische zorgen, minstens ten tijde van de oorlog in regio Karabach zich niet heeft kunnen laten verzorgen, dat hij hier in België verzorgd werd, zijnde gedurende jaren ingediende medische en andere attesten van diverse artsen en klinieken hiervan het beste bewijs;

Het is erg kwetsend voor een erg zieke persoon de woorden hardnekkigheid te durven gebruiken, dat dit juist het bewijs is dat het medisch dossier zeer oppervlakkig werd bekeken door de arts van DVZ in zijn adviezen en dat DVZ een besluit neemt zonder analyse ad-hoc ;

Nooit werd noch de huisarts noch de psychiater door de adviserende arts van DVZ gecontacteerd !

Dat hieruit te voorschijn komt dat als gevolg van de zogezegde hardnekkigheid van betrokkene een INREISVERBOD van drie jaar proportioneel is in het belang van de immigratiecontrole ;

Dat hierdoor DVZ zowel de te respecteren principes van de materiele als van de formele motivering naast zich legt (wet van 29 juli 1991) en van art. 62 wet van 15.12.1980 ;

Betrokkene is ervan overtuigd dat er in het dossier tal van elementen aanwezig zijn om in werkelijkheid geen enkel inreisverbod op te leggen: de humanitaire redenen om een 9ter aanvraag in te dienen en de eventuele verzoeken in geval van onontvankelijk- en ongegrondheid werden herhaaldelijk met bewijsmateriaal aangekaart ter gelegenheid ook van de bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingediende verzoeken;

Dat bij 't gebruik van hardnekkigheid vergeten wordt dat betrokkene veel psychiatrische problemen heeft, dus een psychiatrisch ziektebeeld zou aan de grondslag liggen van een door DVZ uitgevaardigd INREISVERBOD van DRIE jaar - dat deze redenering uiterst schokkend is, ver van de werkelijkheid te vinden is, bijgevolg dient dit INREISVERBOD om reden van totaal verkeerde en onjuiste motivering vernietigd te worden.

29)-op punt 29 van DVZ wenst betrokkene als volgt te antwoorden

(betrokkene woont met zijn familie op hetzelfde adres...):

(dat opschorting of opheffing van het inreisverbod kan gevraagd worden):

Betrokkene wenst voor dit punt te verwijzen naar de rubriek

« 3.HET ERNSTIG EN MOEILIK TE HERSTELLEN NADEEL

1 . Wat de aanhoudingsprocedure betreft

2. Wat de verslechtering van de gezondheidstoestand betreft »

opgenomen in pagina's 21 tot 23 van het bijgaand verzoekschrift voor schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid daterend van 04 juli 2016 zijnde de bijlage 16 ;

(stukken 16)

Dat zoals in de middelen in het kader van de BIJLAGE 13 SEPTIES aangehaald hier een beslissing van INREIS VERBOD van driejaar genomen wordt om reden dat een vorige beslissing van bevel niet uitgevoerd werd, doch er wordt niet echt gepreciseerd om welk Bevel het zou gaan, van welke datum ; Feit is dat twee BGV afgeleverd werden voor de afgifte van ATTESTEN VAN IMMATRICULATIE voor zowel betrokkene als zijn echtgenote S. L.

het betreft het Bevel van 20/12/2012 en dat van 03/10/2013 ;

Algemene motivatie zowel tegen de BIJLAGE 13 SEPTIES als tegen de BIJLAGE 13 SEXIES :

Dat na de uitgifte van die twee BGV (van 20/12/2012 en van 03/10/2013) werd betrokkene en zijn gezin in het bezit gesteld van ATTESTEN van IMMATRICULATIE ;

Bij het bekomen van een tijdelijke machtiging tot verblijf, moeten de bevelen om het grondgebied te verlaten minstens impliciet als ingetrokken worden beschouwd;

Inderdaad betrokkene en zijn gezin hebben geen belang meer bij het aanvechten van deze bevelen;

Zie aangehaalde rechtspraak van de Raad van State op voorgaande pagina 11;

(namelijk Arresten RvS 20 oktober 2015, nr. 232.625 - RvS 10 december 2015, nr. 233.201)

Dat ten andere de motivering van DVZ faalt gezien bij het bepalen van de duur van drie jaar geenszins rekening gehouden werd met de specifieke omstandigheden van het geval en dat volgens het artikel 74/11, §1, tweede lid de duur van het inreisverbod kan gemoduleerd worden in die zin dat het minder dan drie jaar kan bedragen;

(zie arresten RvV nr 148.265 van 22 juni 2015 en RvS 26 juni 2014, nr. 126.318)

Dat wat het derde door DVZ aangehaalde Bevel betreft van 25/04/2016 : hiertegen werd een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoals in de rubriek der middelen aangaande de BIJLAGE 13 SEPTIES vermeldt en waarvan kopij in bijlagen (stukken 9 en 10)

dat hierop nog geen Arrest gevelde werd, noch van schorsing noch van vernietiging, bijgevolg kan hierover nog geen definitieve rechtswerking aan gegeven worden, en zou dan ook geen bijkomend rechtshandeling gesteld kunnen worden op een niet-definitieve beslissing;

Zodoende heeft DVZ een beslissing van INREISVERBOD van drie jaar genomen zich hoofdzakelijk baserend op drie Bevelen welke momenteel geen rechtswerking zouden kunnen ressorteren: bijgevolg dient deze BIJLAGE 13 SEXIES vernietigd te worden;

Dat de middelen reeds aangehaald werden :

Schending van de algemene zorgvuldigheidsplicht en manifeste beoordelingsfout:

Dat zowel de Bijlage 13 Septies als de Bijlage 13 Sexies, geen correcte en dus zeer onvolledige en subjectieve weergave geeft van de motieven welke het nemen van de beslissing zou kunnen rechtvaardigen;

Geen correcte en volledige belangenafweging : er werd geen rekening gehouden met alle feitelijke gegevens en met alle naar recht gerechtvaardigde belangen van verzoekende partij;

Schending van de motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 62 van de wet van 15.12.1980 en van de formele motivering van bestuurshandelingen (art. 1-3 wet van 29 juli 1991);

Schending van artikel 5 (recht op vrijheid en veiligheid) artikel 8 (recht op privé- en gezinsleven) artikel 3 (onmenselijke en vernederende behandeling) van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;

*Geen rekening houden met het belang van het kind bij het nemen van een beslissing en het verrichten van een blijkbaar brutale aanhouding in aanwezigheid van minderjarig kind bij gebreke van enige afweging van de belangen van de diverse partijen;
Op grond van de reeds aangehaalde argumenten en stukken staat vast dat de bestreden beslissing de in het middel aangevoerde beginselen schendt;
Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn ;”*

4.2. In de nota had de verwerende partij het volgende gerepliceerd op het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift:

“Verzoeker voert in het enig middel een schending aan van de algemene zorgvuldigheidsplicht, van een manifeste beoordelingsfout, van de artikelen 1-3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 3, 6 en 8 EVRM.

Verzoeker betoogt dat verwerende partij haar eigen regelgeving niet respecteert, doordat zij de eindbeslissing niet afwacht in het kader van een bij de Raad ingediende beroepsmogelijkheid. Verzoeker zou tegen het bevel en de ongegrondheidsbeslissing van 26 maart 2016 een beroep hebben ingesteld bij de Raad. Hij stelt dat ten tijde van de asielaanvraag het niet nodig was om over documenten te beschikken. Hij betoogt dat hij nu misschien wel over een paspoort zou moeten beschikken, doch dat hij hoopte een verblijfstitel te verkrijgen. Hij stelt dat aangezien hij in bezit werd gesteld van een AI, de twee voorgaande bevelen geen nuttig effect meer ressorteren. Het derde bevel waarvan sprake in de bestreden beslissing werd bovendien aangevochten. De visumplicht zou niet vereist zijn bij het indienen van een asielaanvraag en bij de indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf overeenkomstig artikel 9 ter van de vreemdelingenwet. Er zou onvolledig verwezen worden naar het familieleven van verzoeker. Hij woonde samen met zijn echtgenote, zoon en schoondochter en hun drie minderjarige kinderen en hun gezinsleven zou plotseling verbroken worden. Verwerende partij zou niet aangegeven welke aanvragen betrekking hebben op verzoeker zelf. In de bestreden beslissing zou niet worden verwezen naar bevelen en beslissingen die werden ingetrokken. Verder stelt verzoeker dat geen onderzoek werd gevoerd naar de toegankelijkheid en beschikbaarheid van de medische zorgen in het land van herkomst. Met betrekking tot het inreisverbod betoogt verzoeker dat niet duidelijk wordt aangegeven welke beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Hij geeft aan dat hij ervan overtuigd is dat er in het dossier tal van elementen aanwezig zijn om in werkelijkheid geen enkel inreisverbod op te leggen. Bij het opleggen van het inreisverbod zou geen rekening zijn gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de procedure voor de Raad gericht tegen een beslissing waarbij een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard of tegen een bevel geen invloed heeft op de verblijfsstatus van verzoeker en niet verhindert dat ten aanzien van hem een verwijderingsmaatregel wordt genomen. Het indienen van het beroep tot nietigverklaring bij de Raad schorst de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten niet op of verhindert niet dat na het beroep nog een dergelijk bevel aan verzoeker wordt gegeven. (zie dienaangaande RvV 13 mei 2014, nummer 123.825) De wetgever heeft niet voorzien in een opschortende werking van een beroep tot nietigverklaring gericht tegen een ongegrondheidsbeslissing ex artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Het indienen van een dergelijk beroep of de mogelijkheid daartoe staat niet in de weg dat een verwijderingsbeslissing wordt genomen en de rechtsgrond noch de feitelijke grond van een dergelijke beslissing wordt door het inleiden van de bedoelde beroepsprocedure aangetast. Verzoeker kan bovendien in voormelde procedures zijn belangen laten waarnemen door een raadsman naar keuze.

Verder stelt verwerende partij vast dat verzoeker geenszins betwist dat hij niet in het bezit is van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie. Zijn betoog als zou het ten tijde van de asielaanvraag niet nodig zijn geweest over documenten te beschikken, is niet van die aard afbreuk te doen aan het voormelde motief, temeer nu de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arresten nrs. 54 953 en 54 954 en 54 955 dd. 27.01.2011 reeds de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker en zijn familieleden weigerde. Zijn betoog als zou hij op het moment van het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet in het bezit dienen te zijn van een visum, is evenmin dienstig nu er thans geen aanvraag meer hangende is. Het louter feit dat hij door het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet hoopte gemachtigd te zullen worden tot verblijf, doet geen afbreuk aan het motief dat hij niet in het bezit is van een geldig visum en aan de verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt verder dat de bevelen geen gunstig effect meer ressorteren, nu hij in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie. Verwerende partij verwijst dienaangaande naar een arrest van het Hof van Justitie (C-601/15 PPU d.d. 15.02.2016):

“75. Ten aanzien van de aanwijzing van de verwijzende rechter dat de indiening van een asielverzoek door een persoon die voorwerp van een terugkeerprocedure is, volgens zijn eigen rechtspraak tot gevolg heeft dat enig terugkeerbesluit dat in het kader van die procedure is vastgesteld van rechtswege vervalt, moet worden benadrukt dat het nuttig effect van richtlijn 2008/115 hoe dan ook vereist dat een krachtens deze richtlijn ingeleide procedure, in het kader waarvan een terugkeerbesluit, in voorkomend geval gepaard gaand met een inreisverbod, is vastgesteld, kan worden hervat in het stadium waarin zij is onderbroken als gevolg van de indiening van een verzoek om internationale bescherming, zodra dat verzoek in eerste aanleg is afgewezen. De lidstaten mogen immers niet de verwezenlijking van de met deze richtlijn nagestreefde doelstelling, te weten de invoering van een doeltreffend beleid van verwijdering en terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen, in gevaar brengen (zie in die zin arrest El Dridi, C-61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 59).”

Het louter feit dat verzoeker in het bezit werd gesteld van een A.I. doet de bevelen die ervoor werden afgeleverd niet uit het rechtsverkeer verdwijnen, doch schort ze slechts op totdat een beslissing in het kader van de aanvraag werd genomen. Het betoog als zou niet kunnen verwezen worden naar bepaalde bevelen, nu die uit het rechtsverkeer zouden zijn verdwenen faalt naar rechte.

De Raad oordeelde aangaande verzoekers betoog in het arrest met nummer 171.265 van 5 juli 2016 als volgt:

“Voor zover zij verwijst naar de antecedenten met betrekking tot de door haar ingediende medische regularisatieaanvragen en de administratieve beslissingen die daaruit zijn voortgekomen en het juridische lot daarvan, moet worden vastgesteld dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op zich geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk maakt, en al evenmin de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten opschort of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan een vreemdelingenwet wordt gegeven.

Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter geldt niet als verblijfstitel, heeft aldus geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen. Eenzelfde vaststelling dringt zich onbeginsel op voor wat betreft het gegeven op zich dat een aanvraag, na een tussengekomen vernietigingsarrest van de Raad, opnieuw openvalt. De verzoekende partij stelt overigens zelf in haar verzoekschrift dat het attest van immatriculatie werd teruggevraagd, zodat zij ook geen voorlopig verblijfsrecht kan doen gelden. In de mate overigens dat zij verwijst naar de beroepen die zij had ingesteld tegen de beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter werd geweigerd, werd door de Raad geen enkele keer het standpunt ingenomen van een schending van artikel 3 EVRM.

Waar verzoekende partij aanvoert dat hij het nemen van de bestreden beslissing rekening diende te worden gehouden met de hangende beroepen, merkt de Raad op dat uit artikel 39/79 van de vreemdelingenwet niet blijkt dat deze beroepen een schorsende werking hebben. Ook het gegeven dat een beroep werd ingesteld doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekende partij heeft nagelaten om een gevolg te geven aan de in de bestreden beslissing vermelde bevelen. Uit het louter feit dat tegen die beslissingen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet of tegen bevel om het grondgebied te verlaten nog een beroep hangende is, kan de verzoekende partij geen dienstig argument ontleenen om de stellen dat de thans bestreden beslissing prima facie onwettig is en dient te worden geschorst.”

In de bestreden beslissing wordt vanzelfsprekend niet verwezen naar bevelen en beslissingen die werden ingetrokken, nu die niet meer in het rechtsverkeer aanwezig zijn, zodat verzoeker geen belang heeft bij die kritiek.

Verzoeker toont verder niet als zouden de in de bestreden beslissing opgesomde aanvragen tot machtiging van verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen betrekking hebben op door hem ingediende aanvragen (al dan niet samen met zijn familieleden), zodat hij niet aantoonde welk belang hij heeft bij zijn kritiek en hij er evenmin in slaagt aan te tonen als zou verwerende partij zich bij het nemen van de bestreden beslissing niet gesteund hebben op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht op gewezen op het gegeven dat sedert het laatste advies van de ambtenaar-geneesheer (18 maart 2016) en de daaropvolgende ongegrondheidsbeslissing van 24 maart 2016 er zich geen stukken in het administratief dossier bevinden die erop kunnen wijzen dat sinds de vaststelling omtrent verzoekers gezondheidstoestand die in die mate gewijzigd zou zijn. Verzoeker toont het tegenovergestelde niet aan.

Waar verzoeker stelt dat de gezinsleden van elkaar worden gescheiden, gaat verzoeker eraan voorbij dat in de thans bestreden beslissing wordt aangegeven dat de hele familie illegaal op het grondgebied aanwezig is en zij derhalve allen het grondgebied dienen te verlaten. Verzoekers echtgenote wordt thans eveneens vastgehouden met het oog op verwijdering. Verzoekers zoon, die reeds meerderjarig is,

en zijn schoondochter die samen drie minderjarige kinderen hebben, dienen allen het grondgebied te verlaten, zoals in de beslissing wordt aangegeven, zodat er geen sprake kan zijn van een verbreking van de familiale banden, noch van een schending van artikel 8 EVRM.

De Raad oordeelde aangaande verzoekers betoog in het arrest met nummer 171.265 van 5 juli 2016 als volgt:

‘In eerste instantie stelt de Raad vast dat alle leden van de familie waarop de verzoekende partij doelt in het bezit werden gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat een eventuele verbreking van de familiale banden alleszins niet haar oorsprong vindt in het thans genomen bevel. Uit het administratief dossier blijkt dat de hele familie illegaal in België verblijft.

Verder maakt de verzoekende partij weliswaar melding van sociale banden, maar brengt zij geen begin van bewijs bij van het feit dat deze sociale banden zouden bestaan en beschermenswaardig zouden zijn in de zin van artikel 8 van het EVRM. Evenmin brengt zij gegevens bij die erop zouden kunnen wijzen dat zij het privéleven niet zou kunnen verderzetten in het land van herkomst.

De verzoekende partij tonen aldus niet aan dat de bestreden beslissing een wanverhouding veroorzaakt tussen haar belangen en de belangen van de Belgische staat. Een disproportionele belangenafweging wordt niet aangetoond. Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privé- en/of familie/gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt.”

Verder houdt verzoeker voor als zou geen onderzoek zijn gevoerd naar de toegankelijkheid en beschikbaarheid van de medische zorgen in het land van herkomst, terwijl de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 18 maart 2016 het volgende oordeelde:

“Analyse van dit medisch dossier leert mij dat deze 57-jarige Armeense man lijdt aan een pleiade van symptomen en aandoeningen die blijkbaar zo goed als allemaal “therapieresistent” zijn: er is een arts (dr. V. die letterlijk aangeeft in zijn verslag van 25/6/2013: ‘zoals te verwachten was dit geenszins gelukt’ en dr. V. B. in zijn verslag van 16/6/2014: “wel nog rekening houden met de Psy-factor”. En dr. V. in zijn verslag van 29/5/2013: “ik betwijfel of dit de oorzaak is van zijn hoofdpijn”. De aangehaalde aandoeningen en symptomen zijn dermate divers en blijkbaar therapieresistent dat toch ergens mag vermoed worden dat hier een element van ziektewinst meespeelt. Mocht betrokkene namelijk “genezen” zou hij onherroepelijk terug naar zijn herkomstland moeten terugkeren.

Dat neemt niet weg dat er ook objectieve en verifieerbare ziektegegevens aanwezig zijn in het dossier, naast vermoedens en hypotheses: er wordt gesproken van een posttraumatisch stresssyndroom, psychose, een depressie ten gevolge van een oorlogstrauma, er wordt gesuggereerd dat er misschien een beginnende dementie speelt (weliswaar zonder afdoende bewijzen), een neurogene claudicatio die door een recalibrage van de lumbale wervelzuil niet opgelost werd, een slaapapnoe waarvoor een CPAP apparaat geen soelaas kon bieden, fluxiohemorrhoiden die wel succesvol behandeld werden tijdens een hospitalisatie op de spoeddienst in juli 2013, dorso-luminaire artrose-en cervicartrose (waarvoor geen afdoende behandeling bestaat, ook niet met infiltraties gezien dit met de leeftijd te maken heeft en degeneratieve factoren betreft). Er wordt op een bepaald moment zelfs geopperd dat de man in een home zou moeten geplaatst worden, maar daar wordt later niet meer op teruggekomen.

Het betreft hier dus een blijkbaar zeer complexe psychologische en somatische problematiek waarbij dan ook nog een hele reeks medicatie wordt gegeven, variërend in de tijd, zonder veel resultaat overigens. Psychotrope medicatie, in zijn meest diverse vormen: neuroleptica, anxiolytica, antidepressiva en hypnotica.

Als we ervan uitgaan dat, ondanks de onzekerheid over de diagnose, het twijfelachtig effect van behandeling en de therapieresistentie, betrokkene toch baat zou kunnen hebben bij een orthopedische en psychiatrische behandeling/begeleiding, moeten we ons vervolgens de vraag stellen of de aangehaalde zorgen beschikbaar zijn in Armenië, het land van herkomst. De argumentatie dat betrokkene niet zou kunnen reizen wordt tegengesproken door het feit dat hij wel degelijk naar België is kunnen reizen. En het argument dat hij de continue aanwezigheid van familie nodig heeft is ook geen tegenaanwijzing om terug te keren naar Armenië. Hij kan, net zoals hier, evenzogoed omringd worden door zijn familie in zijn thuisland. Wat betreft de psychiatrische zorgen is het een cruciaal voordeel dat deze behandeling en opvolging in zijn eigen taal kan gebeuren in gespecialiseerde centra die wel degelijk beschikbaar zijn in het land van herkomst. Een terugkeer is dus niet noodzakelijk en alleen maar traumatogeen, zoals aangehaald wordt maar heeft dus ook zijn voordelen.

Samengevat kunnen we stellen dat betrokkene mogelijks baat kan hebben bij een orthopedische en psychiatrische behandeling/opvolging.

De vraag stelt zich dan naar de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in Armenië.

(...)”

“En het argument dat hij de continue aanwezigheid van familie nodig heeft is ook geen tegenaanwijzing om terug te keren naar Armenië. Hij kan, net zoals hier, evenzogoed omringd worden door zijn familie in zijn thuisland

(...)

Wat betreft de mantelzorg: hij krijgt de nodige ondersteuning van familie.

Derhalve is er geen medisch bezwaar in verband met een terugkeer naar het land van herkomst.”

Op 24.03.2016 heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ingediend op 18.09.2012, 13.11.2013, 15.04.2014 en 29.09.2014 waarbij medische problemen werden ingeroepen voor verzoeker, ontvankelijk doch ongegrond verklaard. In het medisch advies van 18 maart 2016 blijkt dat de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen en opvolging in het land van herkomst worden besproken, waarbij expliciet wordt ingegaan op de specifieke situatie van verzoeker, en de mogelijkheid tot psychiatrische opvolging, zowel ambulant (“zoals dat nu ook het geval is in België”) als in een psychiatrische hospitaalsetting, opvolging door een psycholoog en een huisarts, orthopedische behandeling en opvolging (...), en het overlopen van de medicatie zoals vermeld op de laatst aangehaalde lijst van onderhoudsmedicatie, waarbij ook wordt nagegaan of betrokkene kan reizen en of mantelzorg mogelijk is. Tot slot wordt ingegaan op de toegankelijkheid van de zorgen, waarbij evenzeer specifiek rekening wordt gehouden met de situatie van betrokkene en zijn familieleden, waarvan geen bewijs van algemene arbeidsongeschiktheid wordt voorgelegd.

Verzoekers betoog faalt derhalve in rechte. Gelet op het voorgaande en de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst, toont verzoeker geen schending van artikel 3 EVRM aan.

Zie dienaangaande eveneens de beoordeling van de Raad gemaakt met betrekking tot verzoekers situatie (RvV 5 juli 2016, nr. 171.265):

“De Raad kan alleen maar vaststellen dat de verzoekende partij dan wel beweert dat zij en de rest van haar familie in een onmenselijke en vernederende situatie zullen terecht komen ingevolge het bevel om het grondgebied te verlaten, maar dit op geen enkele wijze staft. Zij legt dan wel een medisch attest neer van 17 en 23 mei 2016 van haar huisarts waarin vermeld staat dat zij belangrijke gezondheidsproblemen heeft en de hulp van derden met name haar zoon en schoondochter, alsook dat zijzelf arbeidsongeschikt is, maar het hierin gestelde is veel te algemeen en vaag om te kunnen spreken over een aannemelijk risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. immers wordt niet aangegeven wat de concrete gevolgen zouden zijn, in het licht van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, nu verzoekende partij gevolg dient te geven aan de thans bestreden beslissing.

Voor zover zij verwijst naar de antecedenten met betrekking tot de door haar ingediende medische regularisatieaanvragen en de administratieve beslissingen die daaruit zijn voortgekomen en het juridische lot daarvan, moet worden vastgesteld dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op zich geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk maakt, en al evenmin de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten opschort of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan een vreemdelingenwet wordt gegeven.

(...)

In de mate overigens dat zij verwijst naar de beroepen die zij had ingesteld tegen de beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter werd geweigerd, werd door de Raad geen enkele keer het standpunt ingenomen van een schending van artikel 3 EVRM.

(...)

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij enkel op haar aandoeningen en de mogelijke behandelingen die zij zou kunnen nodig hebben wijst, doch nalaat aan te tonen dat zij omwille van deze aandoeningen bij een terugkeer naar Armenië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en er aldus sprake zou zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont op het eerste zich geheel niet aan dat haar medische situatie dermate ernstig is dat zij bij verwijdering naar Armenië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en er aldus sprake zou zijn van een schending van artikel 3 EVRM.

(...)

De verzoekende partij verwijst weliswaar naar haar gezondheidstoestand en die van haar echtgenote en naar de verblijfsmachtigingsprocedure, maar blijft prima facie in gebreke om het vooropgestelde bewijs te leveren.

Wat het grensconflict met Karabach betreft, verwijst de verzoekende partij naar twee krantenartikelen van 4 april 2016. De verzoekende partij brengt echter geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar Armenië omwille van dit grensconflict, een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM, daargelaten het feit dat deze elementen reeds eerder konden worden voorgelegd in het kader van een nieuwe asielaanvraag. Bovendien brengt der verzoekende partij met het attest van 26 maart 2002 met zijn

vertaling opnieuw stukken aan die reeds werden beoordeeld in de asielprocedure die definitief werd afgesloten door de Raad.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt op het eerste gezicht niet aangetoond."

Aangaande de voorgehouden schending van artikel 5 EVRM, dient te worden herhaald dat de vrijheidsberovende maatregel niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. De Raad is derhalve niet bevoegd de thans bestreden beslissing te toetsen aan artikel 5 EVRM.

Verwerende partij laat tot slot gelden dat in het inreisverbod duidelijk wordt aangegeven aan welke vroegere beslissingen tot verwijdering verzoeker geen gevolg heeft gegeven, zijnde de bevelen van 20/12/2012, 03/10/2013 en 25/04/2016. Voor wat verzoekers betoog betreft als zouden de drie voorgaande bevelen geen nuttig effect meer ressorteren, kan worden verwezen naar wat supra werd uiteengezet.

Zie ook het arrest van de Raad van 5 juli 2016 met nummer 171.265:

"Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter geldt niet als verblijfstitel, heeft aldus geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen. Eenzelfde vaststelling dringt zich onbeginsel op voor wat betreft het gegeven op zich dat een aanvraag, na een tussengekomen vernietigingsarrest van de Raad, opnieuw openvalt. De verzoekende partij stelt overigens zelf in haar verzoekschrift dat het attest van immatriculatie werd teruggevraagd, zodat zij ook geen voorlopig verblijfsrecht kan doen gelden. In de mate overigens dat zij verwijst naar de beroepen die zij had ingesteld tegen de beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter werd geweigerd, werd door de Raad geen enkele keer het standpunt ingenomen van een schending van artikel 3 EVRM.

Waar verzoekende partij aanvoert dat hij het nemen van de bestreden beslissing rekening diende te worden gehouden met de hangende beroepen, merkt de Raad op dat uit artikel 39/79 van de vreemdelingenwet niet blijkt dat deze beroepen een schorsende werking hebben. Ook het gegeven dat een beroep werd ingesteld doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekende partij heeft nagelaten om een gevolg te geven aan de in de bestreden beslissing vermelde bevelen. Uit het louter feit dat tegen die beslissingen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet of tegen bevel om het grondgebied te verlaten nog een beroep hangende is, kan de verzoekende partij geen dienstig argument ontleenen om de stellen dat de thans bestreden beslissing prima facie onwettig is en dient te worden geschorst"

Uit een lezing van de tweede bestreden beslissing blijkt bovendien dat wel rekening gehouden werd met de specifieke omstandigheden eigen aan verzoeksters geval. Er wordt immers gewezen op de ten aanzien van verzoeker genomen bevelen, de door hem opgestarte procedures, zijn hardnekkigheid om op illegale wijze op het grondgebied te verblijven en zijn gezinsleven. Verder wordt aangegeven dat het verzoeker vrijstaat om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar vanuit haar herkomstland, conform artikel 74/12 van de vreemdelingenwet een vraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod in te dienen.

Daaruit blijkt dat het bestuur weldegelijk rekening hield met de omstandigheden eigen aan haar specifieke situatie, zoals vereist bij artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980. Minstens maakt verzoekster niet duidelijk met welke elementen het bestuur geen rekening heeft gehouden. Verzoeker beperkt zich dienaangaande te betogen dat "hij ervan overtuigd is dat er in het dossier tal van elementen aanwezig zijn om in werkelijkheid geen enkel inreisverbod op te leggen." Hieruit blijkt dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zij geen rekening heeft gehouden, noch dat zij die niet correct heeft beoordeeld.

Uit het bovenstaande volgt dat de geldende regelgeving werd geëerbiedigd, dat de motivering van de bestreden beslissing toelaat om kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing in het licht van die regelgeving, en dat niet wordt aangetoond als zou de bestreden beslissing zijn gebaseerd op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Het betoog van verzoeker laat niet toe de door hem aangevoerde schendingen aan te tonen.

Het enig middel is voor zover ontvankelijk ongegrond."

4.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de

opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd, en dat de termijn van het inreisverbod drie jaar is omdat hij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven, dat er geen specifieke omstandigheden zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar, dat hij hier verblijft met zijn familie die ook illegaal op het grondgebied verblijft, dat zal worden getracht deze familieleden aan te treffen, dat de hele familie zich in het herkomstland kan verenigen, dat verzoeker vanuit het buitenland de opschorting of opheffing van het inreisverbod kan vragen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

4.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.3.2.1. Verzoeker voert vooreerst aan dat niet wordt verduidelijkt welke vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat drie bevelen worden vermeld waaraan verzoeker in het verleden geen gevolg heeft gegeven:

“Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 20/12/2012, 03/10/2013 en op 25/04/2016. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd.”

Uit deze bewoordingen blijkt dat drie vroegere bevelen worden vermeld. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op deze vermelde data inderdaad bevelen werden gegeven aan verzoeker om het grondgebied te verlaten. Verzoeker kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat in de bestreden beslissing niet wordt verduidelijkt welke vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

4.3.2.2. Vervolgens voert verzoeker aan dat na de eerste twee vermelde bevelen een attest van immatriculatie werd afgegeven, waardoor deze bevelen als impliciet ingetrokken moeten worden beschouwd. Tegen het derde vermelde bevel heeft hij een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat nog hangende is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 12 augustus 2014 ontvankelijk werd verklaard op 23 september 2014 en dat verzoeker in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie. Op 21 oktober 2014 werd de aanvraag van 12 augustus 2014 ongegrond verklaard en werd het attest van immatriculatie ingetrokken. Bij arrest van de Raad nr. 161 194 van 2 februari 2016 werd het beroep tegen de beslissing van 21 oktober 2014 verworpen.

Het afleveren van een attest van immatriculatie op 23 september 2014 hield in dat verzoeker op dat ogenblik een - weliswaar tijdelijk en precair - verblijfsrecht kreeg en dit in afwachting van de behandeling ten gronde van de aanvraag. Nu het toekennen van dergelijk verblijfsrecht haaks staat op het verlenen van een bevel om het grondgebied te verlaten kan dit dan ook niet anders geïnterpreteerd worden dan dat de verwerende partij de voorgaande bevelen van 20 december 2012 en 3 oktober 2013 impliciet doch zeker heeft ingetrokken (*cf.* RvS 14 juni 2016, nr. 235.046).

Waar de verwerende partij verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ 15 februari 2016, J.N. t. Nederland) en de daarin opgenomen passage omtrent de noodzaak om een opgestarte terugkeerprocedure te kunnen hervatten – in plaats van opnieuw te moeten opstarten – nadat een meervoudige asielaanvraag werd verworpen, merkt de Raad op dat verwerende partij niet zonder meer een toepassing naar analogie van deze rechtspraak op de huidige situatie kan toepassen. Immers betreft het te dezen geen asielaanvraag die ingediend wordt na een bevel om het grondgebied te verlaten/inreisverbod, maar een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen. De afgifte van een attest van immatriculatie na het opstarten van een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen kan niet worden vergeleken met het louter vereisen dat een vreemdeling de herhaalde wens uit om internationale bescherming te verzoeken – zoals in het hoofdgeding dat aan de grondslag lag van het bovenvermeld arrest van het Hof van Justitie het geval was – opdat een terugkeerbesluit/inreisverbod reeds komt te vervallen. De verwerende partij kan derhalve *in casu* een verwijzing naar het bovenvermeld arrest van het Hof van Justitie niet aanwenden om haar standpunt gericht tegen de impliciete intrekking van de bevelen van 20 december 2012 en 3 oktober 2013 kracht bij te zetten.

Wat het derde vermelde bevel om het grondgebied te verlaten betreft, met name dat van 25 april 2016, wordt het volgende opgemerkt. Het bestreden inreisverbod is getroffen in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

(...) 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Voor de toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet is dus niet vereist dat de betrokken vreemdeling reeds meerdere beslissingen tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Voor het opleggen van een inreisverbod in dit geval volstaat het dat de vreemdeling voorafgaandelijk geen gevolg gaf aan een welbepaalde verwijderingsbeslissing. Een verwijzing naar het bevel van 25 april 2016 volstaat bijgevolg.

Waar verzoeker aanvoert dat niet kan verwezen worden naar dit bevel omdat hij daartegen een beroep heeft ingediend dat nog hangende is bij de Raad, wordt opgemerkt dat in het arrest van de Raad nr. 171 265 van 5 juli 2016 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de bijlage 13septies (bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering) werd verworpen, het volgende werd overwogen:

“Waar de verzoekende partij aanvoert dat bij het nemen van de bestreden beslissing rekening diende te worden gehouden met de hangende beroepen, merkt de Raad op dat uit artikel 39/79 van de vreemdelingenwet niet blijkt dat deze beroepen een schorsende werking hebben. Ook het gegeven dat een beroep werd ingesteld doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekende partij heeft nagelaten om een gevolg te geven aan de in de bestreden beslissing vermelde bevelen. Uit het loutere feit dat tegen beslissingen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet of tegen bevel om het grondgebied te verlaten nog een beroep hangende is, kan de verzoekende partij geen dienstig argument ontfangen om te stellen dat de thans bestreden beslissing prima facie onwettig is en dient te worden geschorst.”

In navolging van deze overweging uit het arrest nr. 171 265 van 5 juli 2016 inzake verzoeker, stelt de Raad dat het ingediende beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 25 april 2016 geen schorsende werking heeft overeenkomstig artikel 39/79 van de vreemdelingenwet. Hieraan wordt toegevoegd dat een administratieve rechtshandeling tot aan de eventuele vernietiging ervan geacht wordt in overeenstemming te zijn met de wet (*‘privilege du préalable’*) zodat de gemachtigde hiernaar kon verwijzen bij het nemen van de bestreden beslissing.

In casu dient te worden aangenomen dat in de bestreden beslissing van 29 juni 2016 wordt verwezen naar een nog niet uitgevoerd bevel om het grondgebied te verlaten van 25 april 2016. Dit volstaat om toepassing te kunnen maken van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat dit motief steunt op een niet correcte feitenvinding of kennelijk onredelijk is. De schending van de materiële motiveringsplicht kan wat dit motief betreft niet worden aangenomen, evenmin als de schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

4.3.2.3. Vervolgens lijkt verzoeker het motief te bekritisieren waarom hem een termijn van drie jaar werd opgelegd. In dit verband benadrukt hij dat het een recht is om een asielaanvraag in te dienen, dat het de asielinstanties zelf zijn die hem ertoe hebben aangespoord om een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische reden in te dienen, dat het kwetsend is voor een zieke persoon om de woorden "hardnekkigheid" te horen gebruiken, dat er in het dossier tal van elementen aanwezig zijn om geen inreisverbod op te leggen (de 9ter-aanvragen), dat verzoeker veel psychiatrische problemen heeft, dat de motivering voor de termijn van drie jaar schokkend en onjuist is. Verzoeker voegt hieraan toe dat er geen correcte en volledige belangenafweging is omdat geen rekening werd gehouden met alle feitelijke gegevens en alle gerechtvaardigde belangen van verzoeker.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd over de duur van het inreisverbod:

"Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 20/12/2012, 03/10/2013 en op 25/04/2016. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd.

Betrokkene werd nochtans door de stad Izegem op 26/04/2016 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene diende, behalve een asielaanvraag, ook verschillende aanvragen tot medische regularisatie in (artikel 9ter van de wet van 15/12/1980)

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van DRIE jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Betrokkene woont met zijn familie (vrouw: S. L., zoon: S.S. (OV6550159), schoondochter S. A.(OV655159) en de drie minderjarige kinderen van de zoon) op hetzelfde adres. De hele familie is illegaal in het land. Bovendien wordt met het oog op repatriëring in een gesloten centrum opgesloten teneinde de repatriëring te kunnen organiseren. Hij krijgt de kans om samen met zijn partner S. L. terug te keren naar Armenië. De rest van de familie kon nog niet worden aangetroffen, de politie zal op 29/06/2016 en op 30/06/2016 nog proberen om de rest van de familie te arresteren. Mochten zij niet worden aangetroffen, dan zullen zij per brief een uitnodiging te krijgen om zich te melden bij de politie. Aangezien er minderjarige kinderen aanwezig zijn, zullen zij worden opgesloten in een FITT-woning. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De volledige familiale cel kan zich in het herkomstland terug verenigen indien zij dit wensen. Mocht het niet lukken om de volledige familie samen te repatriëren, dan staat het betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende DRIE jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen."

Verzoeker stelt dat hem niet ten kwade kan worden geduid dat hij een asielaanvraag en aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend. In dit verband wordt erop gewezen dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker inderdaad, behalve een asielaanvraag, verschillende aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de asielaanvraag werd ingediend in 2009 en afgesloten werd in februari 2011. In de periode 2009 - 2014 hebben verzoeker en zijn familieleden negen

aanvragen ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan de negende op een ogenblik dat de achtste aanvraag ontvankelijk was verklaard. Buiten de behandelingsduur van de asielaanvraag en de periode waarin de achtste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk werd verklaard (minder dan één maand in de periode september - oktober 2014), verbleef verzoeker inderdaad op illegale wijze op het Belgisch grondgebied. Het steunt bijgevolg niet op een foutieve feitenvinding, noch is het *in casu* kennelijk onredelijk van de gemachtigde om erop te wijzen dat verzoeker een zekere hardnekkigheid aan de dag legde om illegaal op het grondgebied te willen verblijven.

Waar verzoeker verwijst naar zijn gezondheidsproblemen en zijn psychiatrische problemen, wordt erop gewezen dat al zijn aanvragen om machtiging tot verblijf werden behandeld en afgewezen. De beroepen daartegen werden inmiddels verworpen en de nog hangende beroepen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing hadden geen schorsende werking.

Waar verzoeker aanvoert dat geen correcte en volledige belangenafweging gebeurde en dat geen rekening werd gehouden met alle feitelijke gegevens, dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aangeeft met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat, naast de reeds vermelde asielaanvraag en aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en het illegaal verblijf op het grondgebied van het Rijk, ook rekening werd gehouden met het familiaal leven van verzoeker in België en dat er een afweging wordt gemaakt in het kader van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker laat in het geheel na aan te duiden met welke van haar belangen of elementen geen rekening zou zijn gehouden.

Verzoeker wijst ten slotte op het feit dat de belangen van het kind geschonden zijn "*bij het nemen van een beslissing en het verrichten van een blijkbaar brutale aanhouding in aanwezigheid van minderjarig kind*". Er moet in dit verband worden opgemerkt dat verzoeker niet verduidelijkt in welk opzicht de belangen van zijn kleinkinderen geschonden zijn door het nemen van de bestreden beslissing, met name het inreisverbod in zijn hoofde en dat verzoeker de enige verzoekende partij is in deze zaak en dat hij eigen belangen moet doen gelden. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat geheel de familie, dus ook de kleinkinderen, illegaal in het land is en dat deze familieleden nog niet konden worden aangetroffen maar dat ook zal getracht worden om de rest van de familie aan te treffen. De familie zal dus niet noodzakelijk van elkaar worden gescheiden. Wat betreft de manier waarop verzoeker werd aangetroffen en overgebracht naar het politiekantoor of het centrum, is de Raad niet bevoegd.

Verzoeker slaagt er niet in om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.3.3. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 3, 5 en 8 van het EVRM. Er dient in dit verband op te worden gewezen dat verzoeker zich beperkt tot het aanhalen van deze bepalingen maar de schending ervan niet op concrete wijze uiteenzet. Dit onderdeel van het enig middel is bijgevolg onontvankelijk.

Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat de omstandigheid dat verzoeker in het verleden aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend, op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM kan meebrengen, nu al deze aanvragen werden behandeld en afgewezen door het bestuur, dat artikel 5 van het EVRM het verbod inhoudt van de schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid en betrekking heeft op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding, zodat dit onderdeel van het middel geen betrekking heeft op de bestreden beslissing en dat in de bestreden beslissing een belangenafweging wordt gemaakt inzake artikel 8 van het EVRM, die verzoeker niet betwist.

4.3.4. Waar verzoeker in het middel verwijst naar pagina's in een ander verzoekschrift, met name het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van 4 juli 2016, dat hij als bijlage bij het verzoekschrift voegt, kan dit niet aangenomen worden. Artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 39/78 bepaalt dat het verzoekschrift een uiteenzetting moet bevatten van feiten en middelen die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Voor de middelen kan niet zonder meer verwezen worden naar een eerder ingediend verzoekschrift. Dit onderdeel van het enig middel is onontvankelijk.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET